

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **MUDr. A. N.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, sp. zn.: S-MHMP 191530/2013/OST/No, č.j.: MHMP 392707/2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24.3.2014, sp. zn.: S-MHMP 191530/2013/OST/No, č.j. MHMP-392707/2014 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D, advokáta, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního a územního plánu (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“ nebo „magistrát“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí vydanému Úřadem městské části Praha 6, odborem výstavby (dále jen „stavební úřad“) pod č.j. MCP6 090793/2012, spis. zn. SZ MCP6 057488/2012/OV/Na ze dne 5.12.2012, jehož předmětem je umístění stavby nazvané „Revitalizace rybníka Vincentinum Praha, Břevnov Praha 6, Břevnov“ na pozemcích parc. č. 624/2, 625/3, 629/1, 630/1 v katastrálním území Břevnov tak, že napadené rozhodnutí změnil v části týkající se podmínky č. 2, kterou nahradil textem: „V rámci stavby bude provedena úprava stávajícího opevněného břehu rybníka, rozšíření plochy zátopy jižním směrem o nový mokřad (cca 470 m²), dále nový mokřad umístěný do plochy původního rybníka (230 m²),

terénní úpravy svahů, zpevnění břehů novými gabionovými zdmi, oprava/nahrazení stávajících nefunkčních vodohospodářských objektů a odstranění sedimentu (cca 1500 m³)“ a v podmínce č. 10 číslovku „75“ nahradil číslovkou „470“; a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

V podané žalobě nejprve žalobce uvedl, že dne 5.12.2012 bylo stavebním úřadem vydáno rozhodnutí č.j. MCP6 090793/2012, sp. zn. SZ MCP6 057488/2012/OV/Na, jehož předmětem je umístění stavby nazvané „Revitalizace rybníka Vincentinum Praha, Břevnov Praha 6, Břevnov“ na pozemcích parc. č. 624/2, 625/3, 629/1, 630/1 v katastrální území Břevnov v Praze 6. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 20.5.2013, č.j. MHMP 375910/2013. Na základě žalobceva podnětu k přezkoumání tohoto rozhodnutí vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“) dne 6.2.2014 rozhodnutí pod č.j. MMR-27692/2013-83/2099, kterým bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2013 zrušeno a věc mu byla vrácena. Následně bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí, které žalobce napadá v plném rozsahu.

Napadeným rozhodnutím je žalobce dotčen na svém vlastnickém právu ke svým nemovitostem, tj. domu č.p. 615 na pozemku p.č. 544 a k pozemkům p.č. 544 a 545, vše v k.ú. Střešovice, neboť realizace stavby v umístěvaném rozsahu by přinesla zejména narušení kvality daného prostředí v daném místě, včetně nemovitostí žalobce. Došlo by zejména k úbytku vzrostlé zeleně v blízkosti nemovitostí žalobce. Žalobce upozornil, že s ohledem na blízkost křižovatky Malovanka s městským okruhem s četným automobilovým provozem již dochází ke zhoršování životního prostředí – setrvalému nárůstu hlukové zátěže a imisí, čímž dochází ke znehodnocování nemovitostí žalobce i ke zhoršování pohody bydlení v domě žalobce. Zeleň v místě umístěvané stavby, jež má částečně ustoupit navrhovanému rozšíření rybníka a s ním souvisejících ploch, plní proto důležité funkce mezi zástavbou, jejíž součástí jsou nemovitosti žalobce, a uvedenou křižovatkou. Jedná se zejména o funkce izolační, filtrační a zachycení mikročástic. Realizací záměru by došlo k vykácení vzrostlých letitých jehličnanů u hráze rybníka a dalších dřevin v okolí.

Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 104 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), s § 4 odst. 2 a § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 104 odst. 9 zákona o vodách a § 4 odst. 2 a § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť v daném případě správní orgány vydaly územní rozhodnutí, aniž by součástí správního spisu bylo závazné stanovisko vodoprávního úřadu. V územním řízení nebyl proveden řádný přezkum souladu stavby s požadavky vodního zákona a se stanoviskem dotčeného vodoprávního orgánu. Žalobce přitom zdůraznil, že v daném případě se jedná o umístění stavby na vodním toku, která se týká se rybníka (vodního díla), kdy bude rozšířena plocha nádrže, dojde k úpravě svahů a břehů, k úpravě/nahrazení stávajících vodohospodářských objektů a k dalším zásahům do rybníka. Jedná se tedy o stavbu, která se přímo dotýká zájmů chráněných vodním zákonem.

Žalobce dále konstatoval, že tato vada byla již žalovanému výslovně vytčena v rozhodnutí ministerstva ze dne 6.2.2014, č.j. MMR-27692/2013-83/2099, kterým bylo

zrušeno jeho předchozí rozhodnutí, kdy ministerstvo k odvolací námitce ohledně nedostatečného průtoku potoka Brusnice výslovně uvedlo: „*Stavební úřad tuto námitku zamítl s odůvodněním, že otázka vydatnosti potoka není předmětem posouzení v územním řízení. Vydatnost vodoteče posoudily kladně orgány ochrany přírody, tj. odbor dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 a odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy i správce Povodí Vltavy s.p. Odvolací orgán proto dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Na zdroji napájení stávajícího rybníku se napadeným rozhodnutím nic nemění.*“ Z předloženého spisového materiálu však dle zjištění ministerstva vyplývá, že jmenované správní úřady se otázkou ochrany povrchových a podzemních vod ve smyslu vodního zákona vůbec nezabývaly. V této souvislosti ministerstvo uvedlo, že dle § 104 odst. 1 vodního zákona státní správu dle tohoto zákona vykonávají vodoprávní úřady a Česká inspekce životního prostředí. V daném případě působnost vodoprávního úřadu vykonává odbor výstavby Úřadu městské části Praha 6, avšak jeho závazné stanovisko vydané ve smyslu § 104 odst. 9 zákona o vodách, v předloženém správním spise absentuje. Ministerstvo rovněž uvedlo, že koordinované závazné stanovisko k danému záměru vydané Úřadem městské části Praha 6, odborem územního rozvoje ze dne 16.2.2011, pod č.j. OÚR/0050/11/VE/Bře neobsahuje závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska ochrany vod dle § 104 odst. 9 vodního zákona. Tím, že žalovaný nerespektoval rozhodnutí ministerstva, porušil svou povinnost řídit se závazným právním názorem v něm uvedeným.

Žalobce rovněž zdůraznil, že skutečnost, že se v dané věci nevydává souhlas dle § 17 vodního zákona nijak nevylučuje nezbytnost vydání závazného stanoviska vodoprávního úřadu k umístění dané stavby, neboť jsou jí dotčeny zájmy chráněné vodním zákonem (ochrana a jakost povrchových vod, ochrana před povodněmi, zajištění bezpečnosti vodních děl apod.). Naopak právě proto, že se zde souhlas dle § 17 vodního zákona nevydává, je třeba soulad záměru s požadavky vodního zákona a jeho prováděcích předpisů osvědčit závazným stanoviskem vodoprávního úřadu vydaným na základě § 104 odst. 9 zákona o vodách. Nepostačuje, aby soulad stavby se zájmy chráněnými vodním zákonem byl řešen až ve stavebním řízení o povolení vodního díla. Ve stavebním řízení se již neřeší stěžejní otázky přípustnosti stavby v daném území a otázky jejího rozsahu, které jsou závazně vyřešeny již v řízení územním, a proto nelze vydat rozhodnutí o umístění stavby bez závazného stanoviska vodoprávního orgánu. K uvedenému žalobce připomíná, že právě i k otázkám, které se týkají vod směřovaly námitky žalobce uplatněné v daném řízení, např. námitka týkající se nedostatečného průtoku vody potokem.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, žalovaný porušil i ustanovení správního řádu, a to konkrétně:

- § 3 správního řádu, neboť rozhodoval bez řádně zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu,
- § 97 odst. 3 správního řádu, neboť se neřídil závazným právním názorem uvedeným v rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 16. 7. 2014 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a ve vztahu k žalobním námitkám odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

V replice ze dne 12. 8. 2014 žalobce setrval na všech žalobních důvodech, neboť žalovaný ve vyjádření neuvedl ničeho, čím by byla důvodnost žaloby vyvrácena.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili ve lhůtě stanovené soudem svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce i žalovanému doručena dne 28.5.2014).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K námitkám obsaženým v prvním žalobním bodu (kdy žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 104 odst. 9 zákona o vodách a a § 4 odst. 2 a § 90 písm. e) stavebního zákona, soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

- Dne 5. 12. 2012 vydal stavební úřad pod č.j. MCP6 909793/2012, spis. zn. SZ MCP6 057488/2012/OV/Na rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Revitalizace rybníka Vincentinum Praha, Břevnov Praha 6, Břevnov“ na pozemcích parc. č. 624/2, 625/3, 629/1, 630/1 v katastrálním území Břevnov, v němž stavební úřad rozhodl i o námitkách účastníků, včetně žalobce, a to tak, že je zamítl.

- Dne 20. 5. 2013 vydal odvolací orgán rozhodnutí pod č.j. MHMP 375910/2013, kterým odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

- Dne 6. 2. 2014 na základě podnětu žalobce vydalo ministerstvo rozhodnutí č.j. MMR-27692/2013-83/2099, kterým v I. výroku zrušilo podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2013, č.j. MHMP 375910/2013 a věc mu vrátilo k dalšímu řízení.

V odůvodnění na str. 5 (poslední odstavec) rozhodnutí ministerstvo mj. uvedlo, že zjistilo ze strany magistrátu porušení povinností stanovených v § 2 odst. 1, § 3 a § 89 odst. 2 správního řádu tím, že se zcela nedostatečně vypořádal s otázkou, zda se k danému záměru vyjádřili, resp. tento záměr posoudily všechny dotčené orgány chránící veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dle zjištění ministerstva se stavební úřad v rozhodnutí ze dne 5.12.2012 vypořádal s touto námitkou tak, že uvedl: „*K posouzení vydatnosti vodoteče není stavební úřad příslušný, dotčenými orgány v oblasti životního prostředí jsou Odbor dopravy a životního prostředí Úřadu Městské části Praha 6, Odbor ochrany prostředí MHMP, případně správce povodí (Povodí Vltavy s.p.). Všechny uvedené instituce vydaly k předmětnému záměru kladná závazná stanoviska nebo vyjádření*“. Z předloženého spisového materiálu dle zjištění ministerstva přitom vyplývá, že jmenované správní úřady se otázkou ochrany povrchových a podzemních vod ve smyslu vodního zákona vůbec nezabývaly. V této souvislosti ministerstvo konstatovalo, že podle § 105 odst. 1 vodního zákona státní správu dle tohoto zákona vykonávají vodoprávní úřady a Česká inspekce životního prostředí. Dle zjištění ministerstva působnost vodoprávního úřadu v daném případě vykonává odbor výstavby Úřadu městské části Praha 6, na což upozornil i odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ve svém

stanovisku (str. 3 bod č. 8) ze dne 1.4.2011, sp.zn. S-MHMP-0042555/2011/1/OOP/VI, kterým magistrát v rozhodnutí ze dne 20.5.2013 argumentuje, avšak jeho závazné stanovisko, jako příslušného vodoprávního úřadu k danému záměru vydané ve smyslu § 104 odst. 9 vodního zákona v předloženém správním spisu absentuje. Koordinované závazné stanovisko k danému záměru vydané Úřadem městské části Praha 6, odborem územního rozvoje ze dne 16.2.2011, vydané pod č.j. OÚR/0050/11/VE/Bře, dle zjištění ministerstva obsahuje závazné stanovisko či vyjádření silničního správního úřadu a dotčených orgánů z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu, z hlediska ochrany přírody a krajiny, z hlediska odpadového hospodářství, z hlediska ochrany ovzduší a z hlediska lesů a lesního hospodářství, neobsahuje však závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska ochrany vod dle § 104 odst. 9 vodního zákona. Stanovisko Povodí Vltavy, s.p., závod Dolní Vltava, zn. 7442/2011-263 ze dne 16.2.2011, je stanoviskem správce povodí ve smyslu § 54 odst. 4 vodního zákona, nikoliv závazným stanoviskem vodoprávního úřadu ve smyslu § 104 odst. 9 vodního zákona. Touto okolností se však magistrát nijak nezabýval.

- Dne 24.3.2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č.j. MHMP 392707/2014, ve kterém rozhodl tak, jak již bylo soudem na první straně tohoto rozsudku uvedeno.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný ke zjištěnému pochybení ministerstvem uvedeným v rozhodnutí ze dne 6.2.2014, č.j. MMR-27692/2013-83/2099 spočívajícím v absenci stanoviska dotčeného orgánu dle § 104 odst. 1 vodního zákona uvedl na str. 2 (šestý odstavec), že *„ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí neuvádí, na základě kterého ustanovení zákona o vodách by mělo být závazné stanovisko vydáno. Podle názoru odvolacího orgánu přichází v úvahu pouze § 17 vodního zákona, podle kterého je třeba souhlas vodoprávního úřadu ke stavebám, k nimž není potřeba povolení podle vodního zákona. V posuzovaném případě je však vodoprávní úřad speciálním stavebním úřadem. Tuto skutečnost zřejmě nevezalo ministerstvo v potaz. Podle § 17 vodního zákona není k záměru nutný souhlas dotčeného orgánu, protože vodoprávní úřad bude vydávat stavební povolení.“*

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 104 odst. 1 vodního zákona státní správu podle tohoto zákona vykonávají vodoprávní úřady a Česká inspekce životního prostředí.

Podle § 104 odst. 9 vodního zákona ve správních řízeních vedených podle zákona o ochraně přírody a krajiny, horního zákona a zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě a dále při postupu podle stavebního zákona při umístování, povolování, užívání a odstraňování staveb lze vydat rozhodnutí nebo učinit jiný úkon jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona. Závazné stanovisko podle tohoto ustanovení se vydává jen tehdy, pokud se neuděluje souhlas podle § 17. Vodoprávní úřad je vázán svým předchozím závazným stanoviskem. Navazující závazná stanoviska mohou vodoprávní úřady v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnila podmínky, za kterých bylo původní závazné stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon správního orgánu při úkonech podle věty první, jinak se k nim nepřihlíží.

Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají

a) závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak,

b) stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jejichž obsah je závazný pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy podle tohoto zákona.

Podle § 90 písm. e) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Stěžejní spornou otázkou mezi účastníky je, zda v probíhajícím územním řízení ohledně předmětné stavby „Revitalizace rybníka Vincentinum Praha, Břevnov Praha 6, Břevnov“ je před vydáním rozhodnutí nutná existence stanoviska vodoprávního úřadu ve smyslu ust. § 104 odst. 9 vodního zákona. Zatímco žalobce tvrdí (v souladu s názorem ministerstva, které vyjádřilo v dané věci svůj postoj v rozhodnutí ze dne 6. 2. 2014, č.j. MMR-27692/2013-83/2099), že vydání stanoviska vodoprávního úřadu bylo v územním řízení v dané věci nezbytné, žalovaný tvrdí, že je dostačujícím skutečností, že v daném případě bude vodoprávní úřad vydávat stavební povolení.

S uvedeným názorem žalovaného nelze souhlasit.

V obecné rovině lze konstatovat, že souhlas vodoprávního úřadu ve smyslu ust. § 17 vodního zákona a závazné stanovisko dle § 104 odst. 9 vodního zákona jsou základními instituty, kterými vodoprávní úřad usměrňuje činnosti, které se mohou dotýkat zájmů chráněných vodním zákonem.

Souhlas podle § 17 vodního zákona uděluje vodoprávní úřad vždy k taxativně vyjmenovaným stavbám, zařízením nebo činnostem uvedeným v § 17 odst. 1 vodního zákona; souhlas má formu buď rozhodnutí ve správním řízení nebo formu závazného stanoviska (§ 149 odst. 1 správního řádu). Závazné stanovisko podle § 104 odst. 9 vodního zákona vydá vodoprávní úřad pouze tehdy, pokud dospěje k závěru, že mohou být rozhodnutím podle zákonů uvedených v § 104 odst. 9 vodního zákona či jiným úkonem podle stavebního zákona dotčeny zájmy chráněné vodním zákonem. O vydání závazného stanoviska požádá správní orgán postupující podle zákonů uvedených v § 104 odst. 9 vodního zákona.

V daném případě je podstatnou skutečností, že předmětem řízení je záměr žadatele týkající se stavby „revitalizace rybníka“, tedy jednoznačně stavby, jejíž charakter spadá pod ochranu vodního zákona.

Správně žalobce poukazuje na význam územního řízení, včetně nezbytnosti projednání (již v tomto stádiu řízení) jednotlivých námitek účastníků i dotčených orgánů souvisejících s přípustností záměru i s rozsahem dané stavby. Je logické, aby již v územním řízení byly chráněny zájmy účastníků i veřejné zájmy, k jejichž ochraně se vyjadřují jednotlivé dotčené orgány.

Je totiž zřejmé (a tomu je uzpůsobena celá koncepce stavebního zákona), že předmětem posuzování stavebního povolení jsou již odlišné otázky. Ve vztahu k zájmům chráněným vodoprávním úřadem je tomu tak proto, aby mohly být případné podmínky

vodoprávního úřadu obsažené v uděleném souhlasu zakomponovány např. do projektové dokumentace.

Argumentaci žalovaného, že v daném případě není k záměru nutný souhlas dotčeného orgánu, protože vodoprávní úřad bude vydávat stavební povolení, shledal soud lichou, a to právě s ohledem na výše uvedené důvody. Jiný důvod, pro který stavební úřad v územním řízení nepožádal vodoprávní úřad o vydání závazného stanoviska v napadených rozhodnutích uveden není, přitom naopak stavební úřad, a následně i magistrát, ohledně námitky vztahující se k nedostatečnosti průtoku vody v potoce Brusnice se touto námitkou odmítl zabývat, k čemuž magistrát blíže na str. 3, odst. 2 napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že „K vydání stavebního povolení je příslušný vodoprávní úřad, který otázku dostatečnosti průtoku potoka posoudí v rámci stavebního řízení“. Uvedeným stanoviskem žalovaný staví vodoprávní úřad do pozice, kdy teprve po ukončení územního řízení se může vyjádřit k ochraně zájmů chráněných vodním zákonem. Popsaný postup je v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení, neboť nelze pokládat za racionální a efektivní, když posuzovaný záměr revitalizace rybníka na vodním toku Brusnice nebude ve stavebním řízení povolen (a tuto možnost nelze a priori vyloučit) a to právě z důvodů či námitek, které měly a mohly být řešeny již v rámci územního řízení.

Skutečnost, že v daném případě stavební úřad (potažmo žalovaný, který postup stavebního úřadu přezkoumal v rámci odvolacího řízení) nedbal své povinnosti opatřit si pro rozhodnutí závazná stanoviska všech dotčených orgánů (čímž porušil ust. § 2 odst. 1, § 3 správního řádu), je o to překvapivější, že podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci je i ve správním spise obsažené stanovisko odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1.4.2011, sp.zn. S-MHMP-0042555/2011/1/OOP/VI, v němž jmenovaný odbor mj. uvedl, že pro účely územního řízení je podle ust. § 104 odst. 9 vodního zákona a ust. § 32 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s ustanovením Přílohy č. 4 část A vyhl. Č. 55/2000 S., hlavního města Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů, k vydání závazného stanoviska příslušným dotčeným orgánem vodoprávní úřad Úřadu Městské části Praha 6.

Lze dodat, že soud ověřil ze správního spisu, že „Koordinované závazné stanovisko pro účely stavebního a územního řízení dle § 4 odst. 6 stavebního zákona“ vydané odborem územního rozvoje Úřadu městské části Praha 6 dne 16.2.2011 pod č.j. OÚR/0050/11/VE/Bře neobsahuje závazné stanovisko či vyjádření dotčeného orgánu z hlediska ochrany vod dle § 104 odst. 9 vodního zákona.

S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky obsažené v prvním žalobním bodu důvodné.

V návaznosti na výše uvedené posoudil soud i námitky obsažené *ve druhém žalobním bodu*.

Soud tyto námitky shledal rovněž důvodnými, neboť správní orgány bez stanoviska vydaného vodoprávním úřadem ve smyslu § 104 odst. 9 vodního zákona rozhodly, aniž by byl řádně zjištěn stav věci, resp. posoudily skutkový stav věci a vydaly ve věci rozhodnutí, aniž by jim bylo známo závazné stanovisko dotčeného orgánu z hlediska ochrany vod. Nepřihlédly tak ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a nezjišťovaly všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, konkrétně ochranu vod. Nadto žalovaný vydal napadené rozhodnutí i v rozporu s ust. § 97 odst. 3 správního řádu, neboť nerespektoval závazný právní názor uvedený v rozhodnutí vydaném ministerstvem v přezkumném řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V řízení vedeném před žalovaným totiž shledal podstatné porušení procesních předpisů, jež mělo vliv na zákonnost samotného rozhodnutí. Městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobci, který měl ve věci úspěch přiznal náhradu těchto nákladů proti ve věci neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč a dále z nákladů na zastoupení advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. /dále jen „advokátní tarif“/) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d/ advokátního tarifu) a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. K částce 6 800 Kč (2 x 3 100 Kč + 2 x 300 Kč) je nutno připočítat 21% daň z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč; soud tedy žalobci přiznal celkem náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová